

fra tilfredsstillende, at disse Arbejdere, efter at have arbejdet i Statens Skove i 20—30 Aar og være blevne opslidte, kunne faa en aarlig Understøttelse af 250 Kr. eller 300 Kr. Naar disse Arbejdere nemlig ere naaede til 60 Aars Alderen, vil den Pension, Staten her byder dem, paa ingen Maade være større end den Alderdomsunderstøttelse; de vilde kunne have faaet, hvis de ikke havde opnaaet denne Pension, og man maa huske, at der ved Tilstaaelse af Alderdomsunderstøttelse ifølge Lovén vil blive taget Hensyn til denne Pension, hvorved de mange Steder maaske slet ikke ville faa Alderdomsunderstøttelse, fordi de have denne lille Pension. Altsaa for disse Arbejdere, som ere naaede til 60 Aars Alderen, vil denne Pensionering ikke faa reel Betydning. Man maa forvente, at ogsaa den højtærede Landbrugsminister mener, at disse Arbejdere ere opslidte længe inden det tresindstyvende Aar, og ét Andragende om at faa en Dagløn af 2 Kr. 50 Øre kan derfor ikke anses som ubeskædent. Jeg henstiller til saavel den højtærede Landbrugsminister som til Flertallet i det høje Ting, at man vil tage velvilligt mod et saadant nyt Andragende og ikke vil føle sig irriteret over, at denne Sag kommer frem Gang efter Gang, eller besværet over, at den fremkommer saa hurtigt efter, at Skovarbejderne fik den lille Indrømmelse; de fik sidst, thi denne Indrømmelse kunde ikke i synderlig Grad hjælpe dem i det daglige Liv. Det er ikke nogen som helst Demonstration, ej heller nogen som helst Paagaenhed fra disse Skovarbejderes Side, der foranlediger dem til atter at indbringe deres Andragende; men Grunden er, at deres Arbejds- og Lønforhold ere af en saadan Art, at de nødvendigvis maa blive ved at appellere til saa vel den højtærede Landbrugsministers som det høje Tings Velvillie, indtil de opnaa en Forbedring af deres Forhold.

Der er et andet Spørgsmaal, som har været fremme i Diskussionen i disse Dage og ogsaa var stærkt paa Tale i forrige Rigsdagssamling, nemlig det Forslag, der skyldes Socialdemokratiets Repræsentanter her i Tinget, om at yde Støtte til fattige Hedeødyrkere. Mit Partis Ordfører berørte det atter i sit Foredrag forleden, og ogsaa jeg ønsker at omtale det, da Sagen har ikke ringe Betydning ovre i Midtjylland. Der er, som omtalt af mit Partis Ordfører, dannet en privat Forening derovre, der skal søge at tage denne Sag i sin Haand. Det er ikke noget ubekendt, at

naar vi Socialdemokrater søge at rejse en Sag ved Hjælp af Statstilskud, kommer det private Initiativ og skal løse Spørgsmaalet. Det er ogsaa sket her. Der blev dannet en Forening derovre af ret betydelige Mænd der paa Egnen. Der er en Præst, en Jægermester, nogle Gaardmænd osv. De samlede til et Møde for at drøfte, hvad man kunde gøre for at hjælpe disse fattige Hedeødyrkere, og det passer for saa vidt godt med de Betragtninger, der ogsaa ere komne til Orde her i Salen, at man begyndte Mødet med at tage bestemt Afstand fra Socialdemokratiet og dets Forslag. Det var, mente man, ganske umuligt. Men efter at man saaledes havde salveret sig, saa at man ikke kunde blive mistænkt for at staa i noget Maskepi med Socialdemokratiet, begyndte man at drøfte, hvad der var at gøre for at hjælpe disse fattige Hedeødyrkere. Og efter at man havde ført Diskussionen en rum Tid, endte man med at vedtage at indgaa til Lovgivningsmagten med Andragende om at faa Statstilskud, altsaa en Løsning af akkurat samme Art som den, Socialdemokratiet havde tænkt sig. Man mente, man ikke ad privat Vej kunde løse dette Spørgsmaal, man maatte nødvendigvis appellere til Statskassen. Det forekommer mig derfor, at Mødets Indledning og dets Slutning ikke staa i det bedste Forhold til hinanden. Mit Partis ærede Ordfører udtalte sin Anerkendelse af, at man i denne Forening, efter at have drøftet Sagen grundigt, var kommen til samme Resultat som Socialdemokratiet, nemlig at man maatte gaa til Lovgivningsmagten for at opnaa Statens Støtte. Derfor synes jeg, det ærede Medlem for Give (N. C. Jensen) — jeg beklager, at han ikke er til Stede — kunde have sparet sig de Udtalelser, hvori han slog mit Partis Ordfører sammen med denne Forening. Jeg tror ikke, det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds i ét og alt kan samstemme med de Betragtninger, der ere komne frem fra denne private Forening. Men for øvrigt forekommer dette Spørgsmaal mig at være af saa stor Betydning, at man ikke skulde fortabe sig i partipolitiske Diskussioner, men hellere fra alle Sider arbejde paa at løse dette Spørgsmaal, der har ikke ringe samfundsmæssig Betydning. Det er ganske vist saaledes, at det er Socialdemokratiet, der har rejst Spørgsmaalet, men derfor behøver man ikke at møde det med Uvillie.

Jeg skal kortelig oplyse, hvad en